

оставяхъ белези по дърветата. Опжтете утре натамъ ловджиитѣ, които ще ви проведя.

Домакинята влѣзе съ бакърена тепсия въ ржце, отрупана съ есенни плодове, петмезъ, млинъ, медовина. Когато я поднасяше, сухитѣ ѝ корави прѣсти треперѣха.

Мария хапна малко отъ всичко, поиска чаша студена вода. Следъ това стана.

— Още веднѣжъ ви съмъ благодарна отъ все сърдце... — каза тя и извади отъ кожената чантичка, която висѣше на коланя ѝ, тънка златица. Подаде я на Ракида. — Вземи. Ти ми помогна много. Инакъ кой знае какво щѣхъ да правя... Вземи, вземи, не се срамувай!

— Не може такава млада девойка да броди сама изъ друмоветѣ — настоя жрънкарьтъ — чия дъщеря си ти, отъ кой родъ е баща ти?

Мария въздѣхна, замисли се.

— Чий е тоя образъ на златицата? — попита тя скръбно.

Жрънкарьтъ пое парата, погледна я.

— Това е благовѣрниятъ царь Иваница, Богъ да успокои душата му — каза той — колко пѣти съмъ билъ съ него по браннитѣ полета... При Верея, при Варна, при Адриановградъ... — Ехъ, друго бѣше при него! Не бѣхме изживѣвали такива дни като сегашнитѣ... Бледолики латини, тия сжщитѣ, които при царь Иваница бѣгаха отъ нашитѣ войски само като чуютъ името му... Сега трѣбваше тѣ да ни разсилятъ... Да не бѣхъ живъ да прекарвамъ този срамъ!

— Ти познавашъ ли лично царь Иваница? — попита Мария и отново седна на столчето. — Виждалъ ли си го въ лицето? Помнишъ ли го? — заразитва жадно тя. — Какъ изглеждаше на бранъ? Умѣше ли добре да върти копие? Нали бѣше много добъръ? Викаха му Калоянъ... Ти бѣше ли при Солунъ, когато го убиха латинитѣ? Или ромеецъ бѣше? Азъ не вѣрвамъ, че свети Димитъръ го проболъ съ копието си! Свети Димитъръ ни закриляше. Царь Иваница имаше вѣра само въ него!